

Het was niet het eerste lijk dat hij ooit had gezien, en Jack Nightingale wist vrij zeker dat het ook niet het laatste zou zijn. De vrouw zag eruit alsof ze achter in de dertig was maar Nightingale wist dat ze pas eenendertig was. Ze had krullend bruin haar, keurig geëpileerde wenkbrauwen en lichtroze lipstick en haar nek stond in een vreemde hoek, hetgeen suggereerde dat de waslijn om haar nek meer had gedaan dan haar alleen maar wurgen toen ze in het trappenhuis was gevallen. Ze droeg een paarse jurk met een zwarte leren riem. Een van haar schoenen was uitgegaan en lag onder aan de trap, de andere bungelde nog net aan haar linkervoet. Een stroompje urine was langs haar benen gelopen en had de roestkleur van het tapijt op de trap in donkerbruin veranderd. Nightingale wist dat de dood altijd gepaard ging met het ledigen van je ingewanden. Dat was een van de ongeschreven regels. Je ging dood en je ingewanden gingen open, dat was zo zeker als dat de nacht volgde op de dag.

Hij stond naar de vrouw op te kijken. Ze heette Constance Miller en het was de eerste keer dat hij haar zag. Zo te zien had ze boven aan de trap gestaan, een stuk waslijn in een lus om haar nek gedaan en het andere eind om de leuning gebonden. Vervolgens had ze zich laten vallen, waarschijnlijk met haar hoofd voorover. Door de vaart was haar nek vrijwel zeker gebroken en waarschijnlijk had ze niet veel pijn gehad, maar dan nog kon het geen aangename dood zijn.

Nightingale pakte zijn Marlboro's en een blauwe wegwerpaansteker. 'Je vindt het zeker niet erg als ik rook, hè?' Hij tikte een sigaret uit het pakje en stak die tussen zijn lippen. 'Je ziet eruit als een rookster, Constance. En ik zag de asbak op de keukentafel, dus volgens mij is dit geen huis waar niet gerookt mag worden.'

Hij stak de sigaret aan en inhaleerde. Terwijl hij een rookkringetje naar het besmeurde tapijt blies, trok de vrouw met haar armen en gingen haar ogen open. Nightingale verstarde met de sigaret onderweg naar zijn mond.

De vrouw zwaaide met haar armen, haar benen trilden en ze maakte een piepend geluid door haar opeengeklemd tanden. Opeens gingen

haar ogen wijd open. 'Jouw zus gaat naar de hel, Jack Nightingale,' zei ze. Haar stem was een verstikt gekras. Toen gingen haar ogen dicht en verslaptte het lichaam.

Nightingale vloekte en rende naar de keuken. De achterdeur stond open zoals hij hem had achtergelaten. Naast de gootsteen was een vuurhouten blok met zes messen met plastic grepen. Hij drukte zijn sigaret uit, pakte een van de grootste messen en rende terug naar de gang. Hij holde met twee treden tegelijk de trap op tot hij op dezelfde hoogte was als zij. Toen greep hij haar rond haar middel. Hij gromde terwijl hij haar tegen zijn schouder hees en de trap op liep om het gewicht van de waslijn te halen. Met zijn linkerarm hield hij haar stevig vast terwijl hij met het mes de waslijn doorsneed. Hij moest zes keer snijden voordat de lijn knapte en haar hoofd slap over zijn schouder viel.

Ze bevond zich aan de verkeerde kant van de leuning en hij kon haar er niet overheen trekken, dus liep hij zo met haar naar beneden tot haar voeten de vloer raakten, waarna hij haar zo ver mogelijk liet zakken voordat hij haar losliet. Ze viel tegen de muur en gleed naar beneden. Haar haar waaierde uit doordat ze met haar achterhoofd langs het behang schraapte. Nightingale liep haastig om de trap op hetzelfde moment dat de vrouw met haar gezicht voorover op het tapijt viel. Hij rolde haar om en voelde met zijn linkerhand in haar nek, maar er was geen hartslag. Hij ging weer op zijn hurken zitten en haalde diep adem. Haar rok was opgekropen, zodat haar bevuilde ondergoed te zien was. Nightingale trok hem omlaag.

'Ga bij haar weg!' brulde een stem achter hem.

Toen hij zich omdraaide, zag hij een potige brigadier met een veiligheidsvest die met een vinger naar hem wees. Vlak achter hem stond een jongere agent, lang en mager en met een telescopische wapenstok in zijn gehandschoende hand.

'Laat dat mes vallen!' riep de brigadier, die naar de wapenstok in de nylon holster aan zijn riem tastte.

Nightingale staarde naar het mes in zijn rechterhand. Hij draaide zich weer om naar de agenten maar voordat hij zijn mond open kon doen om iets te zeggen, knalde de wapenstok van de jonge agent tegen zijn hoofd en zakte Nightingale op de grond in elkaar. Hij was bewusteloos voordat hij op het tapijt belandde.

De hoofdinspecteur, die voor in de vijftig was en grijzend bruin haar had, bestudeerde Nightingale door een bril met dikke glazen. Hij was in uniform, maar hij had de knopen van zijn jasje losgemaakt toen hij aan de tafel ging zitten. Naast hem zat een jongere man in een grijs pak, een rechercheur die zich nog niet had voorgesteld. Nightingale zat tegenover hem en keek hoe de rechercheur het cellofaantje van een cassettebandje probeerde te peuteren.

‘Jullie doen het dus nog niet digitaal?’ vroeg Nightingale.

De hoofdinspecteur knikte naar de cassetterecorder op de plank bij Nightingales hoofd. ‘Wilt u alstublieft wachten tot de band loopt?’ vroeg hij. Hij deed zijn bril af en veegde de glazen methodisch schoon met een lichtblauwe zakdoek.

‘Dat zou met zijn tempo nog wel even kunnen duren,’ zei Nightingale.

De rechercheur bracht het bandje naar zijn mond, scheurde met zijn tanden een stuk van het cellofaan en verwijderde de rest met zijn nagels. Hij schoof de cassette in een van de dubbele sleuven en ging toen met een tweede bandje aan de slag. Volgens Nightingale was de man halverwege de twintig en zat hij nog in zijn proeftijd bij de CID. Hij keek de hele tijd nerveus naar de hoofdinspecteur, als een jonge hond die verwachtte dat hij elk moment een standje kon krijgen.

De arrestantenbewaarder die Nightingale uit de cel had gehaald had hem een fles water en een zakje chips gegeven, die allebei voor hem op de tafel lagen. Hij maakte de fles open en dronk ervan, waarna hij zijn mond afveegde aan de papieren mouw van het witte pak dat ze hem hadden gegeven nadat ze zijn kleren en schoenen hadden meegenomen. Aan zijn voeten had hij papieren overschoenen met een elastiekje om de enkel.

Eindelijk had de rechercheur het cellofaantje van het tweede bandje verwijderd en dat in de recorder gestopt. Hij knikte naar de hoofdinspecteur.

‘Zet hem maar aan, knul,’ zei de hoofdinspecteur. De rechercheur bloosde en deed wat hem gezegd werd. Het opnamelampje gloeide rood. ‘Oké.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Het is 39 november, kwart over drie ’s middags. Ik ben hoofdinspecteur William Thomas en bij mij is...’ Hij maakte een hoofdgebbaar naar de rechercheur.

‘Rechercheur Simon Jones,’ zei de jongere man. Hij begon zijn achternaam te spellen maar de hoofdinspecteur onderbrak hem met een handgebaar.

‘We kunnen allemaal spellen, knul,’ zei de hoofdinspecteur. Hij keek naar de recorder om te controleren of de bandjes liepen. ‘Wij interviewen de heer Jack Nightingale. Geeft u ons alstublieft uw geboortedatum, meneer Nightingale.’

Nightingale deed wat hem gevraagd werd.

‘U was dus drie dagen geleden jarig?’ zei de hoofdinspecteur.

‘En u hebt me geen cadeautje gegeven,’ zei Nightingale, terwijl hij zijn benen strekte en zijn armen over elkaar sloeg. ‘Ik word toch niet ergens van beschuldigd, hè?’

‘Op dit moment helpt u ons met ons onderzoek naar een sterfgeval onder verdachte omstandigheden.’

‘Ze heeft zelfmoord gepleegd,’ zei Nightingale.

‘We wachten nog op de resultaten van de autopsie.’

‘Ze hing aan de leuning van de trap op de bovenverdieping toen ik haar vond.’

‘U stond met een mes in uw hand over haar heen gebogen toen twee van mijn agenten u aanhielden,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Uw mannen hebben me verrot geslagen,’ zei Nightingale, terwijl hij voorzichtig voelde aan de pleister op de zijkant van zijn hoofd. ‘Ik gebruikte het mes om haar los te snijden.’

‘Eén klap, noodzakelijk geweld,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Ik was een onschuldige omstander,’ zei Nightingale. ‘Verkeerde plek, verkeerd moment. Ze gaven me geen kans om het uit te leggen.’

‘Naar het schijnt hebben ze u gevraagd om uw wapen te laten vallen en toen u niet gehoorzaamde hebben ze noodzakelijk geweld gebruikt om u te bedwingen.’

‘Ten eerste, het was geen wapen, maar een mes dat ik in de keuken had gepakt om haar los te snijden. En ten tweede sloegen ze me voordat ik mijn mond kon opendoen.’ Hij wees op het papieren pak dat hij aanhad. ‘En wanneer krijg ik mijn kleren terug?’

‘Als die forensisch zijn onderzocht,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Ze heeft zelfmoord gepleegd,’ zei Nightingale. ‘Dat moeten jullie toch gezien hebben. Ze heeft een waslijn om haar nek geknoopt en is toen gesprongen.’

‘Dat is niet wat vrouwen gewoonlijk doen,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Vrouwen die zelfmoord plegen, bedoel ik. Meestal slikken ze slaappillen of snijden ze hun polsen door in een warm bad. Ophanging is meer iets voor mannen. Zoals jezelf doodrijden in een auto.’

‘U weet dat ongetwijfeld beter dan ik, maar ik denk dat ik nu maar ga.’

‘U gaat nergens naartoe tot u enkele vragen heeft beantwoord.’

‘Betekent dat dat ik gearresteerd ben?’

‘Op dit moment helpt u ons met ons onderzoek,’ zei de hoofdinspecteur.

‘Dus ik kan gaan wanneer ik wil?’

‘Ik heb liever dat u eerst mijn vragen beantwoordt. Als u niets verkeerd hebt gedaan, zou u er niet mee moeten zitten dat u met ons praat.’ Thomas leunde naar voren en keek Nightingale aan over de rand van zijn bril. ‘U bent toch niet een van die Engelsen die mensen uit Wales stom vinden?’

‘Wat?’

‘U weet wat ik bedoel,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Jullie Engelsen vinden het toch leuk om ons en de Ieren af te zeiken? Door ons schapen-neukers te noemen en zo.’

‘Waar hebt u het in godsnaam over?’

‘Ik heb het erover dat u naar ons plaatsje komt en heibel maakt,’ zei de hoofdinspecteur. ‘En doet alsof het geen punt is.’ Hij vouwde zijn vingers in elkaar en haalde diep adem. ‘Want het is wel een punt, Nightingale. Het is een heel groot punt.’

‘Ze was dood toen ik daar aankwam.’

‘Dat zegt u.’

‘Wat zegt de patholoog-anatoom?’

‘We wachten nog op de precieze tijd van overlijden, maar het ziet er naar uit dat het te weinig zal schelen om het te kunnen zeggen.’

‘Ze bungelde aan de leuning toen ik daar aankwam.’

‘En uw kleren zitten onder haar DNA.’

‘Omdat ik haar lossneed, haar probeerde te redden.’

‘U zei dat ze dood was. Waarom probeerde u een dode vrouw te redden?’

‘Ik wist niet dat ze dood was. Ik zag haar daar gewoon hangen. En toen bewoog ze.’

‘Bewoog ze?’

‘Ze schokte en maakte geluiden.’

‘Dus ze was niet dood?’

‘Nee, ze was wel dood. Een of andere onwillekeurige reactie. Ik haalde een mes uit de keuken en sneed haar los. Ik keek of ze nog leefde en dat was niet het geval. En toen kwamen jullie.’

‘Wat twee vragen oproept, niet dan?’ zei de hoofdinspecteur. ‘Waarom hebt u de politie niet gebeld? En wat deed u daar in huis?’

‘Ik had niet de tijd om iemand te bellen,’ zei Nightingale. ‘Ik had net haar pols gevoeld toen uw mannen binnenstormden en me buiten westen mepten.’

‘Mij is verteld dat u zich verzette tegen uw arrestatie,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Een van de burens heeft het alarmnummer gebeld om te melden dat er net een onbekende het huis van mevrouw Miller was binnengegaan. Toen ze daar aankwamen, vonden ze u over haar heen gebogen met een mes in uw hand.’

‘Ze zeiden niets, maar sloegen me zomaar tegen de vlakte.’

‘U had daar niet in huis moeten zijn,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Het is toch niet zo dat ze u had gevraagd om binnen te komen?’

‘De achterdeur stond open,’ zei Nightingale.

‘Dan nog,’ zei de hoofdinspecteur. ‘In het gunstigste geval was u in overtreding, en in het ergste...’

‘Wat?’

‘Er is een vrouw dood, Nightingale. En u hebt nog steeds niet uitgelegd waarom u daar in huis was.’

‘Ik wilde haar spreken.’

‘Over?’

‘Dat is ingewikkeld,’ zei Nightingale.

‘Nu suggereert u alweer dat mensen uit Wales stom zijn.’ Hij sloeg zo hard met zijn vlakke hand op de tafel dat Nightingale ineenkromp. ‘Voor de dag ermee, Nightingale. Ik begin je spelletjes zat te worden.’

Nightingale zuchtte. ‘Volgens mij is ze mijn zus.’

‘Volgens jou?’

‘Zoals ik al zei, het is ingewikkeld.’

‘Net zo ingewikkeld als het feit dat zij Miller heet en jij Nightingale?’

‘Is ze nooit getrouwd?’

‘Miller is de naam waarmee ze geboren is. Hoe kan jij dan haar broer zijn?’

‘Stiefbroer. Of halfbroer. Wij hebben dezelfde vader.’

‘En heet die vader dan Nightingale of Miller?’

‘Geen van beide. Gosling. Ainsley Gosling.’

‘Dus jij wil mij vertellen dat Gosling jouw en haar vader was en dat jullie toch alle drie een andere naam hebben?’

‘Ik ben geadopteerd. Mijn zus ook. Wij zijn allebei meteen na onze geboorte geadopteerd.’

‘En wat deed jij vandaag bij haar thuis? Een verrassingsbezoekje?’

‘Ik wilde haar spreken.’

‘Waarover?’

Nightingale beet op zijn onderlip. Als Nightingale daar een eerlijk antwoord op zou geven, zou de hoofdinspecteur hem onmogelijk kunnen geloven. Alles welbeschouwd wist hij niet eens zeker of hij het zelf geloofde. ‘Ik ben er onlangs achter gekomen dat ze mijn zus was. Ik wilde kennis met haar maken.’

‘Hebt u haar eerst gebeld?’

Nightingale schudde zijn hoofd.

‘Voor de band alstublieft, meneer Nightingale.’

‘Nee, ik heb haar niet gebeld.’

‘U dacht, ik wip gewoon even langs? Vanuit Londen?’

‘Ik wilde haar zien.’

‘En toen bent u helemaal vanuit Londen komen rijden voor een verrassingsbezoekje?’

‘Zo zou ik het niet precies willen stellen,’ zei Nightingale. ‘Het ging er niet om dat ik haar wilde verrassen. Ik wilde alleen...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Het is moeilijk uit te leggen.’

‘Ziet u, een normaal mens zou eerst hebben gebeld, zou op die manier contact hebben gelegd en vervolgens hebben gevraagd wanneer het gelegen zou komen. Zou niet onaangekondigd zijn verschenen.’

‘Ik ben een heel spontaan mens,’ zei Nightingale. Hij had een ontzettende trek in een sigaret.

‘En waarom dacht u dat Connie Miller uw zuster is? Of halfzuster?’

‘Ik heb een tip gekregen.’

‘Wat voor tip?’

‘Ik kreeg haar voornaam. En de plaatsnaam.’

‘En dat was genoeg om haar te vinden?’

‘Ik wist hoe oud ze is. Was. Ze was in Abersoch de enige vrouw van eenendertig die Constance heette.’

‘O ja?’

‘U kunt zelf het kiezersregister controleren. Dat is tegenwoordig allemaal gecomputeriseerd.’

‘Nou, ik kan u met zekerheid vertellen dat Connie Miller geen familie van u is. Ik ken haar ouders. Ik ken ze al jaren. En ze zijn hier net geweest om het stoffelijk overschot te identificeren.’

Nightingale wreef met zijn handen in zijn gezicht. ‘Oké,’ zei hij. ‘Dan ben ik verkeerd voorgelicht.’

‘Ja,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Dat bent u zeker. Connie is geboren in het Bryn Beryl Hospital in Pwllheli, en ik kan u verzekeren dat daar geen adoptie aan te pas is gekomen.’

‘Als dat waar is, dan heb ik een waardeloze tip gekregen. Dat komt voor.’

‘Als dat niet waar was, dan zou ik het niet zeggen,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Ik ben geen leugenaar. Dus u woont in Londen?’

Nightingale knikte. De hoofdinspecteur wees op de cassetterecorder en wilde wat zeggen, maar Nightingale was hem voor. ‘Ja,’ zei hij. ‘Dat klopt.’

‘En eerder zat u bij de politie?’

‘Als straf voor mijn zonden, ja.’

‘U zat toch bij s019?’

‘c019. Vroeger was het s019, maar dat hebben ze een paar jaar terug veranderd in c019. De vuurwapeneenheid. Ja.’

‘U was inspecteur?’

Het was duidelijk dat de hoofdinspecteur zijn dossier al had ingekeken. ‘Ja,’ zei Nightingale. ‘Ik was inspecteur.’

‘Tot dat incident bij Canary Wharf?’

Nightingale lachte sarcastisch en knikte opnieuw.

‘Er sterven nogal wat mensen in jouw omgeving, niet dan, Nightingale?’

‘Ze had zich al opgehangen toen ik daar aankwam. Ik heb die vrouw nooit eerder ontmoet, nooit gezien vóór vandaag.’

‘We zullen Connie maar even laten voor wat ze is,’ zei de hoofdinspecteur. ‘Laten we het eens over Simon Underwood hebben.’

‘Met alle respect, dat ligt buiten uw bevoegdheid,’ zei Nightingale. ‘Ver daarbuiten.’

‘Een pedofiel toch? Die volgens de pers niet van zijn dochter af kon blijven. Ze pleegde toch zelfmoord terwijl jij met haar sprak?’

‘Waar wilt u heen, hoofdinspecteur? Ik zou het vervelend vinden als u alleen voor de lol oude wonden zou openen.’

‘Ik wil alleen duidelijk maken dat je een behoorlijke staat van dienst

hebt als het om lijken gaat. Simon Underwood vloog door het raam van zijn kantoor terwijl hij met jou sprak. Sophie Underwood sprong van het balkon. Je oom vermoordde zijn vrouw met een bijl en pleegde toen zelfmoord, vlak voordat jij naar ze toe ging. Er vallen veel doden in jouw omgeving.'

'Mag ik roken?' vroeg Nightingale.

'Ben je besodemieterd,' beet de hoofdinspecteur hem toe. 'Volgens mij hoort Wales nog altijd bij Engeland en in Engeland is roken in openbare gebouwen of op de werkplek niet toegestaan.'

'Kunnen we dan even pauzeren? Ik heb behoefte aan een sigaret.'

De hoofdinspecteur leunde achterover in zijn stoel. 'Je weet dat roken dodelijk is,' zei hij.

'Beweerdelijk,' zei Nightingale. 'Tien minuten? Of dat of u moet me in staat van beschuldiging stellen, want ik help u niet verder met uw onderzoek tenzij ik eerst een sigaret krijg.'

3

Een koude wind woei door Nightingales papieren pak en hij huiverde. 'Als ik kou vat, dan sleep ik jullie voor de rechter,' mompelde hij. Hij en de hoofdinspecteur stonden op het parkeerterrein achter het politiebureau. Een patrouillewagen was net aan komen rijden en grote blauwe metalen hekken gingen daar ratelend achter dicht. Er stonden twee witte politiebusjes en zes vierdeurs sedans bij de hoge muur rondom het parkeerterrein.

'Jij bent degene die een sigaret wilde,' zei de hoofdinspecteur. Hij haalde een pakje Silk Cut uit de zak van zijn jas, deed het open en hield het Nightingale voor.

'Ik ben zelf een Marlboro-man,' zei Nightingale.

'Jouw peuken zitten in een zak met bewijsmateriaal, dus als je wat wil roken, zal je je met een van die van mij moeten behelpen,' zei de hoofdinspecteur. Hij trok het pakje terug maar Nightingale stak zijn hand uit. De hoofdinspecteur glimlachte en bood hem opnieuw het pakje aan.

'Ik had niet gedacht dat u een roker was,' zei Nightingale. De hoofdinspecteur stak een lucifer aan en Nightingale maakte een kommetje van zijn handen rond het vlammetje terwijl hij zijn sigaret aanstak.

De hoofdinspecteur stak zijn eigen sigaret aan met dezelfde lucifer,

en gooide die toen weg. 'Ik rookte er vroeger veertig per dag toen ze ons nog lieten roken op kantoor,' zei hij. 'Tegenwoordig heb ik mazzel als het er zes zijn.' Hij glimlachte sip. 'Van mijn vrouw mag ik in huis ook niet roken. Ze zegt tegen me dat je doodgaat van passief roken. Ik zeg steeds tegen haar dat ik waarschijnlijk eerder doodga aan de snel opgebakken vette hap die ze me elke ochtend voorschotelt dan aan tabak, maar wat moet je? Vrouwen weten het altijd beter, dat is de orde der dingen.' De hoofdinspecteur nam een lange trek van zijn sigaret en blies rook naar de hemel. 'Wat ik maar niet begrijp,' zei hij, 'is dat als de enige twee mensen in een kamer willen roken, waarom ze dat dan goddomme niet gewoon kunnen doen. Heb je enig idee hoeveel manuren wij jaarlijks kwijt zijn aan rookpauzes?'

Nightingale haalde zijn schouders op. 'Veel.'

'Heel veel. Als je ervan uitgaat dat de gemiddelde rechercheur er tien tijdens zijn dienst rookt, en dat elke sigaret vijf minuten kost, is dat bijna een uur per dag. Per week een halve dienst verbeuzeld. En weet je hoeveel van mijn mensen roken?'

'De meesten?'

'Ja, de meesten,' zei de hoofdinspecteur. Hij nam nog een lange trek. 'Mijn eerste baas had destijds een fles Glenlivet in de onderste la van zijn bureau, en telkens als we iets bereikt hadden, kwam die fles voor de dag. Als je dat nu doet, vlieg je er meteen uit. Je kunt op je werk niet drinken, niet roken, je kunt niet eens aan je bureau een sandwich eten. Wat denken ze wel niet, dat we niet kunnen drinken en roken en politiewerk kunnen doen?'

'Zo is het nu eenmaal,' beaamde Nightingale. 'De zorgzame samenleving.'

'Nog vijf jaar en dan ben ik ervanaf,' zei de hoofdinspecteur. 'Dan zit mijn dertig jaar erop. Volledig pensioen.'

'Het werk is niet wat het was,' zei Nightingale.

De hoofdinspecteur zuchtte en knikte. 'Daar spreek je een waar woord,' zei hij. 'Vertel eens. Heb jij die pedo uit het raam gegooid? Geen bandje, onder vier ogen, een rechercheur en een ex-agent van de vuurwapeneenheid – jij hebt hem er toch uit gegooid?'

Nightingale tikte wat as op het asfalt. 'Beweerdelijk.'

'Kom niet aan met dat "beweerdelijk"-gelul,' zei de hoofdinspecteur. 'Als jij dat hebt gedaan, dan zou ik er begrip voor hebben. Ik heb drie kinderen, en ook al zijn die volwassen, God sta degene bij die zelfs maar